

รวมบทกวี

จักรวาลในหัวใจ

ธีรวัฒน์ กล่าวกาลังขง

รวมบทกวี

จักรวาลในหัวใจ

ธีรวัฒน์ กล่าวเกลี้ยง

หนังสือรวมโครงการประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ประจำปี 2554
ระดับประชาชนทั่วไป

ภาพปก

http://3.bp.blogspot.com/_CuKUGtzVi1w/S_Z9ryN7iXI/

[AAAAAAAAYEY/H5JlirH4Qc/s1600/77777.jpg](http://3.bp.blogspot.com/_CuKUGtzVi1w/S_Z9ryN7iXI/AAAAAAAAYEY/H5JlirH4Qc/s1600/77777.jpg)

สงวนลิขสิทธิ์ ธันวาคม 2554

คำนำ

ผลงานของผมเล่มนี้ อาจจะมีรูปแบบให้เรียกชื่อได้หลากหลาย บางคนอาจจะเรียกว่าบทกวี บางคนอาจจะเรียกว่าบทร้อยกรอง บ้างก็อาจจะเรียกคำประพันธ์ กวีนิพนธ์ หรืออะไรก็ตามที่ ผมคิดว่างานเขียนลักษณะนี้มีรูปแบบสอดคล้องกับแนวคิด “กว้าง แคม” อย่างลงตัว เพราะวรรคตอนหนึ่ง ๆ ที่จุได้เพียงแปดหรือเก้าคำ ก็นับว่าเป็นเนื้อที่ที่แคบนำดู แต่ละคำที่นำมาใส่จึงต้องให้ความหมายอย่างกว้างที่สุด อย่างที่ใครบางคนชอบพูดกันว่า “ใช้คำน้อย กินความมาก” อะไรทำนองนั้น

โจทย์ที่ว่าด้วยเรื่องความ “กว้าง แคม” ดูจะทำทนายไม่น้อยสำหรับการสร้างสรรค์งานเขียนออกมาสักอย่าง ผมพบว่าแนวคิด “กว้าง แคม” ปรากฏอยู่ในมิติต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของพื้นที่ ช่วงเวลา ระยะเวลา ความสัมพันธ์ หรือแม้กระทั่งความคิด ก็ล้วนแล้วแต่มีมุมมองให้อธิบายด้วยคำอย่าง “กว้าง แคม” ด้วยกันทั้งสิ้น ไม่น่าเชื่อว่าคำที่เป็นคู่ตรงข้ามกันนี้จะมีอะไรให้พูดถึงอย่างมากมาย

บทกวีในเล่มถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับความ “กว้าง แคม” ในมิติต่าง ๆ ร้อยเรียงกันอย่างกระจัดกระจายจนอาจเรียกว่าเป็น อเนกภาพ (ไม่ใช่เอกภาพ) แต่ทั้งหมดนี้ก็เพื่อที่จะบอกเล่าเรื่องราวทุกอย่างให้ครอบคลุมที่สุด เท่าที่เวลาอันจำกัดจะพอมี

ในช่วงเริ่มต้น ผมเคยทำทนายตัวเองถึงขั้นที่จะไม่เขียนคำว่า “กว้าง แคม” ปรากฏลงในงานเลย แล้วปล่อยให้ผู้อ่านได้สัมผัสความรู้สึกเหล่านั้นด้วยตนเอง แต่ผมก็เข้าใจอย่างลึกซึ้งในเวลาต่อมาว่าการกระทำอย่างนั้นช่างยากเย็นเหลือเกิน ท้ายที่สุด ผมจึงยอมให้มีคำเหล่านั้นแสดงตัวอยู่ในงานทุกชิ้น จะคำเดียวหรือทั้งสองคำก็ตามแต่บริบทจะพาไป ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง ก็ล้วนแต่อยู่ในที่ทางที่มันควรจะเป็น

คราวนี้ก็อยู่ที่ผู้อ่านว่าจะตัดสินใจให้หนังสือเล่มนี้อยู่ในความประทับใจระดับใดของคุณ ผมขอโน้มรับทุกความคิดเห็นด้วยความซาบซึ้งจากใจจริง

ธีรวัฒน์ กล่าวเกลี้ยง

สารบัญ

	หน้า
นิยามรัก	1
นักลงทุน	3
รถไฟฟ้า	5
คนติดเฟสฯ	7
สัมผัสจอ สัมผัสใจ	8
ช่องไฟ	9
บ้านเล็ก	11
เส้นขนานของหัวใจ	13
เพื่อนร่วมทาง	14
อุ้มโลกคนละครึ่งใบ	15
โรคระบาด	16
เรือดุง	18
นิคมฯกลางนา	20
นาผืนแคบ	22
ลิงกำถั่ว	24
มารช่อนสุข	26
นาที่ที่แตกต่างกัน	28
จักรวาลในหัวใจ	30

นิยามรัก

ไม่เคยรัก ก็ไม่ซึ้ง ถึงความรัก
ใครเล่าจัก อธิบาย ความหมายได้
ที่รู้สึก ลึกเร้น เป็นเช่นไร
นิยามใด จะสรรคำ จำกัดความ

รักเหมือนไฟ ส่องทาง กลางความมืด
ซุบซิบซัด ฟันจาก ห้วงขวากหนาม
รักเหมือนลม พัดแผ่ว แล้วติดตาม
บรรเทายาม ร้อนรน จนชื่นเย็น

รักเหมือนดิน เลี้ยงหล่อ ก่อชีวิต
เนรมิต ดอกไม้ ให้โลกเห็น
รักเหมือนน้ำ ยามกระหาย คลายลำเค็ญ
จึงจำเป็น สำหรับใจ ใครทุกคน ?

รักอาจคล้าย หลุมพราง บนทางเปลี่ยว
เปลวหน่อยเดียว ก็เจ็บจุก อยู่ทุกหน
รักอาจเป็น ยาพิษ ฤทธิ์ร้อนรน
แผดเผาจน หวันหวาด แทบขาดใจ

รักเหมือนความ ยากง่าย คล้ายกันอยู่
รักเหมือนรู้ กับไม่รู้ อยู่กันได้
รักเหมือนร้อน กับหนาว เค็ล้ากันไป
เหมือนอะไร กับอะไร ไม่เหมือนกัน

รักอ่อนโยน และรัก ก็หนักแน่น

รักเคว้งคว้าง กลางดินแดน แห่งความฝัน

แต่ก็เป็น ความจริง ทุกสิ่งอัน

รสรักนั้น ยังหวานขม ผสมไป

เป็นความเหงา เข้าประกบ ความอบอุ่น

เป็นความละมุน ที่แกร่งกล้า ฟังพาได้

เป็นความแคบ เป็นความกว้าง บนทางไกล

เป็นความต่าง ที่ปรับให้ เข้าใกล้กัน

ไม่เคยรัก ก็ไม่ซึ้ง ถึงความรัก

ใครเล่าจัก อธิบาย ความหมายนั้น

เพียงเปิดใจ ให้กว้าง สร้างสัมพันธ์

เธอเท่านั้น จะรู้ดี เมื่อมีรัก

อ่อนโยนแต่หนักแน่น เจียบเหงาแต่อบอุ่น ละมุนแต่แกร่งกล้า
ความรักคล้ายสิ่งที่อยู่ตรงกลางระหว่างสองขั้ว เหมือนระยะห่างที่ไม่แคบและไม่กว้างจนเกินไป
แต่ใครเล่าจะรู้จักดีเท่าคนที่รู้จักด้วยตนเอง

นักลงทุน

เปิดตลาดหลักทรัพย์ รัับวันนี้
ดัชนี แกว่งไกว ไม่ผันผวน
แรงเทขาย ระยะสั้น อันสมควร
ก็แล้วล้วน ทำกำไร ไม่มากมาย

ข่าวยุโรป ยังติด วิกฤตหนี้
ข่าวเกาหลี ลีนผู้นำ ทำใจหาย
ข่าวโอเปค ขึ้นน้ำมัน เกือบอันตราย
ข่าวซื้อขาย ราคาทอง ต้องติดตาม

เขานั่งมอง ผ่านจอ มอนิเตอร์
นัดโบรกเกอร์ คุยใจ ไขคำถาม
แล้วมองหา ข้อมูลใหม่ ในทุกยาม
วิเคราะห์ความเป็นไป ในทันที

อนาคต หุ้นตัวไหน สดใสบ้าง
พอจะสร้าง กำไร บ้างไหมนี่
ตัวที่ลงราคา ถ้าผลจะมี
ควรรีบรี เทกกระทัด ก่อนขาดทุน

ดัชนี ยังแกว่งไกว ในช่วงแคบ
เขาก็แทบ ทำไม่ได้ เรื่องขายหุ้น
ยังไม่มี ข่าวใด ไปเจอจน
ความเกือหนุน ยังจำกัด จากรัฐบาล

ผู้เชี่ยวชาญ ออกสื่อ กุณชื้อชื้อ
เวลานี้ เตรียมรับ หุ่นปรับฐาน
แนวโน้มใหม่ ไม่อาจ จะคาดการณ์
แต่ไม่นาน ชาวดี คงมีมา

ดัชนี ยังแกว่งไกว ในช่วงแคบ
เป็นบทบาท ทำท่าย กล้าไม่กล้า
ถ้าดวงดี คงได้ กำไรมา
ถ้าชะตา ตกอับ ตายกับตาย

นักลงทุน คุ่นเคย เลยไม่เสียด
คอยฟังเสียง วันต่อไป ยังไม่สลาย
เขาพับจอ รอแฟน แสนผ่อนคลาย
มีความหมาย เกินกว่า คำกำไร

*ดัชนีหุ้นที่แกว่งตัวในช่วงแคบอาจไม่เหมาะที่จะทำกำไรจากการลงทุน
แต่หากเปิดใจให้กว้าง ก็ยังมีมุมมองอื่น ๆ ให้สร้างกำไรจากชีวิต*

รถไฟฟ้า

ชานชาลา ท่วมท้น คนพลุกพล่าน
บ้างง่วงง่วง รอท่า รถมายัง
บ้างคุยสาย คุยกิจ คิดคำนึง
บ้างหน้าบึ้ง หงุดหงิด แฟนผิดนัด

บ้างไอพ้อด เสียบสาย สไตส์เกาหลี
บ้างรัวนิ้ว บีบี ที่ถนัด
บ้างยื่นจิ้ม แท็บเล็ต เด็ดชะมัด
บ้างเหม่อมอง โทรทัศน์ ซึ่งจัดไว้

ต่างหนทาง ต่างที่มา ต่างหน้าที่
ต่างมาอยู่ ตรงนี้ สู่อื่นใหม่
ต่างความคิด ความฝัน ต่างกันไป
ต่างร่วมทาง รางรถไฟ ไปด้วยกัน

เป็นเพื่อนที่ ไม่รู้ใจ ไม่รู้จัก
ไม่เคยรัก ไม่คิดไกล ไม่ได้ฝัน
ไม่เคยจำ แต่ก็เจอ อยู่ทุกวัน
เพราะผูกพัน พิสูจน์ รถไฟฟ้า

เสียงล้อรถ บดราง ย่างมาไกล
เสียงอืดใจ ขบวนรถ จรดเทียบท่า
เปิดประตู สู่อาน ชานชาลา
คนไปมา มากมาย เปลี่ยนถ่ายกัน

จนรถไฟ ขบวนเดิม เริ่มแออัด
คนชนัด เต็มประตู อยู่แล้วนั้น
เหมือนรถไฟ แควบลงมา กว่าทุกวัน
หรือคนนั้น มากเกินไป ในวันที่

เธอ-ข้างนอก หน้าเศร้า เข้าไม่ได้
เขา-ข้างใน กระเถิบต่อ ก็เต็มที
เธอรับสาย บอกจะไป ในทันที
แต่ไม่มี ที่ว่าง กว้างกว่านั้น

...

...

รถไฟฟ้า ทะยานรี สูที่หมาย
พาผู้คน มากมาย ทำทนายฝัน
เธอคงถึง ปลายทาง อย่างท่วงทั้น
เขายิ้มพลัน พลางรอ เทียวต่อไป

ในวันที่รถไฟฟ้าดูจะแคบเกินไป
เพียงเศษเสี้ยวที่ว่างเล็ก ๆ กับใจที่กว้างพอ
ก็เต็มที่แล้วสำหรับน้ำใจให้เพื่อนร่วมทาง

คนติดเฟซฯ

เปิดเฟซบุ๊ก ออนไลน์ อยู่หลายครั้ง
ด้วยใจหวัง อยากรู้ เธอสักหน
คลิกแถบชื่อ เรื่อยไป แล้วไล่วน
พบแต่คน เดิมเดิม เริ่มถอนใจ

ที่แอ็ดเฟรนด์ เข้ามา สี่ห้าร้อย
แต่รอคอย หนึ่งคน อยู่ไหน
คนที่เคย ทักทาย แล้วหายไป
ทิ้งให้ใคร นั่งรอ หน้าจอคอมฯ

กับโซเชียลเน็ตเวิร์ค เบิกโลกกว้าง
แต่ไร้ทาง พบเจอ เธอหายจ่อม
โพสต์ข้อความ ถามไถ่ ก็ไม่ยอม
ตอบคำหอม สักคำ ทำเฉยเมย

รูปโปรไฟล์ คล้ายเธอ นั่งยิ้มเยาะ
ร้ายจริงเนาะ คนเรา ใจเจ้าเอ๋ย
ขึ้นรออีก ฉันทง ต้องลงเอย
เป็นจำเลย ติดคุก เฟซบุ๊กแล้ว

สังคมออนไลน์เปิดโลกกว้างให้ใครก็รู้จักกันได้
แต่คนที่อยู่กับมันตลอดเวลา อาจไม่ต่างจากคนที่ขังตัวในคุกคับแคบ

สัมผัสใจ สัมผัสใจ

สมาร์ทโฟน สุดล้ำ จอสัมผัส
ให้ภาพชัด คมกริบ ห้าสิบล้านสี
พัฒนา รองรับ กับสามจี
แถมยังมี แอนดรอยด์ คอยปฏิบัติการ

วิดีโอคอลล์ ลื่นไหล ไม่สะดุด
เน็ตไม่หลุด เชื่อมวายุพายุ ได้ทุกย่าน
เมลสนุก แช็ตสนั่น คลื่นสัญญาณ
ปาฏิหาริย์ ย่อโลกไว้ อยู่ในมือ

เชื่อมเส้นทาง กว้างไกล กลับใกล้ชิด
เพื่อนสนิท ดีด้า หน้ามือถือ
พ่อแม่เรียก กินข้าว กร้าวเสียง “อ้อ...”
เหมือนกล้าหือ แม่พ่อ ก็มลทิน

สมาร์ทโฟน เครื่องงาม เหยียบสามหมื่น
ต้องเอาคืน เล่นให้คุ้ม ทุกปุ่มสั่น
ลืมนสัญญาณ ระหว่างใจ ไร้ซึ่งพิน
จึงไม่ยิน เสียงบ่น คนซื้อ(ให้)มา

เทคโนโลยีร่นระยะระหว่างคนไกลให้แคบเข้ามา

แต่สำหรับคนใกล้ ต้องไม่กว้างกว่าเดิม

ช่อไฟ

กว่าจะขีด เขียนเส้น เป็น ก ข
มือแม่พ่อ ไซ้ไหม หัดให้เขียน
กว่าเติบโต จนเจ้า เข้าโรงเรียน
พ่อแม่เพียร อุ้มชู อยู่เข้าเย็น

จำวันที่ สะกดชื่อ ได้หรือไม่
ใครหนอใคร ใจดี ซึ่ให้เห็น
จนได้มี ลายมือ เขียนชื่อเป็น
เหมือนจันทร์เพ็ญ พองตัว ในหัวใจ

จากเขียนคำ มาเปลี่ยน เขียนประโยค
เหมือนได้เป็น หัวใจก สร้างโลกใหม่
อยากจะคิด อยากจะเห็น ความเป็นไป
ก็เขียนตาม ที่ฝันใฝ่ อยากให้มี

เด็กน้อยจึง ร่างนิทาน การตามล่า
ฝูงหมาป่า ล่าเหยื่อ เพื่อขยี้
เจอเด็กชาย หลงทาง กลางพงพี
เสี้ยวนาที มีนางฟ้า มาช่วยไว้

เสร็จนิทาน เรื่องนี้ ดีใจแท้
ส่งให้แม่ ของหนู ช่วยดูให้
แม่อ่านพลาง ยิ้มพลาง อย่างเข้าใจ
แต่ช่อไฟ หนูไม่มี น่าดีจริง

ควี้เด็กน้อย ชมวดย่น จนแม่ข้า
แล้วจึงสอน ที่ต้องทำ จำเป็นยิ่ง
เขียนอักษร อย่าติดกัน พันระวิง
หนูต้องทิ้ง ช่องว่าง ระหว่างกัน

เป็นช่องว่าง ที่แคบกว้าง อย่างพอเหมาะ
จึงเหมาะเจาะ สวยงาม ตามใจสรร
เรื่องเล็กน้อย อย่างมองข้าม ความสำคัญ
เสียงเมื่อวัน ก่อนเก่า ฝ้าตริงตรา

จนเติบโตใหญ่ ในวันนี้ มีวันนั้น
ที่ใครกัน เอาใจใส่ ให้ศึกษา
ก็พ่อแม่ มีคุณ การุณย์มา
ขอเถิดอย่า ทิ้งห่าง อย่างช่องไฟ

ช่องไฟจะสวยงาม ถ้าระยะห่างไม่กว้างหรือแคบจนเกินไป
แต่สำหรับบุคคลสำคัญในชีวิต ความใกล้ชิดสำคัญที่สุด

บ้านเล็ก

มีประตู มีหลังคา มีหน้าต่าง
มีที่ทาง มีผนัง ยังมีเสา
มีที่นอน ที่วี และมีเตา
มีพ่อแม่ มีเรา มีเท่านี้

ตั้งอยู่ท่ามกลาง เมืองใหญ่
เป็นบ้านไม้ หลังคา สังกะสี
กะทัดรัด พอดู อยู่พอดี
ข้างในมี หลายห้อง ต้องเข้าใจ

มีห้องหับ รับแขก ไม่แปลกหรอก
พอแขกออก ห้องก็ยัง นั่งเล่นได้
ใกล้มือเย็น ก็แปลงเป็น ห้องครัวไป
เสร็จเมื่อไร ก็เป็นลาน ทานข้าวกัน

แล้วกลายเป็น ห้องนอน ตอนตื่นดึก
ลองคิดนึก ไปมา ก็น่าขัน
เพียงห้องเดียว ไม่กว้างใหญ่ ไปกว่านั้น
ทว่ามัน ก็แทบ ไม่แคบไป

พ่อเก่งกล้า สถาปนิก พลิกแบบสร้าง
แทบไม่ต่าง คอนโดฯ ตึกโตใหญ่
ทุกพื้นที่ ตารางวา คุ่มกว่าใคร
ออกแบบให้ ใช้สอยกัน เต็มขั้นตอน

ผ่านลมฝน ลมหนาว หลายคราวครั้ง

บ้านก็ยัง ยืนเด่น เป็นอนุสรณ์

มีความรัก ความห่วงหา ความอาทร

ให้พักผ่อน อบอุ่น อย่างคุ้นเคย

จนกระทั่ง มีป้าย ปักได้ที่

เหมือนวันนี้ บ้านทั้งหลัง พังระเหย

พ่อบอกแม่ ไม่เป็นไร ย้ายไปเลย

บ้านเหยงเหย ค่อยสร้างใหม่ ไม่นานเนา

ขอเพียงมี หลังคา มีหน้าต่าง

มีที่ทาง มีผนัง ยังมีเสา

มีที่นอน ทีวี และมีเตา

มีพ่อแม่ และมีเรา เท่านั้นพอ

สาระสำคัญของบ้าน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความกว้างหรือความแคบของพื้นที่
แต่เป็นความรัก ความเข้าใจของคนในนั้น

เส้นทางของหัวใจ

ไม่เสียใจ เลยคนดี ที่บอกฉัน
หากรักนั้น กีดขวาง ทางที่หมาย
ขอเธอจง ทำใจ ให้สบาย
อย่าวุ่นวาย เพราะฉัน ลืมมันไป

เมื่อความรัก ความฝัน พลันขนาน
อีกแสนนาน จะมีวัน พบกันไหม
แต่สองเส้น ก็เคียงข้าง บนทางไกล
เหมือนหัวใจ ที่ฉันวาง ไว้ข้างเธอ

แม้ไม่อาจ รักกัน ในวันนี้
ก็ยังมี ความห่วงใย ให้เสมอ
จนกว่าฝัน อันยิ่งใหญ่ จะได้เจอ
ไม่ว่าเธอ จะพบ มันในวันใด

ขอให้เร่ง เดินตาม ความใฝ่ฝัน
อย่าห่วงฉัน จะทุกชีวิตน หรืออ่อนไหว
ยังมีรัก ให้เธอ เสมอไป
แม้หัวใจ จะต้องรอ ก็ตามที่

ฉันจะรัก เพียงเธอ เสมอไป
แม้หัวใจ จะต้องรอ ก็ยินดี

เส้นทางที่มีระยะแคบกว้างสม้าเสมอ และไม่อาจพบกันฉันใด
หัวใจซึ่งรักกันไม่ได้ ก็ไม่หยุดที่จะเดินเคียงข้างกันไปฉันนั้น

เพื่อนร่วมทาง

ฝ่าฝนกราก ตรากตรำ เธอกำฝน
เดินดั้นด้น เดี่ยวดาย ฝืนกายหนาว
อ่อนแรงโหย รอยรา น้ำตาพราก
เพราะเรื่องราว โจมจู่ เข้าสู่ใจ

เหมือนฟ้ากว้าง ว้างเว้ง ไม่เจิ่งริน
เหมือนวันคืน สิ้นหมด ความสดใส
เหมือนโลกนี้ น่าเบื่อ ไม่เหลือใคร
เหมือนอะไร ก็ไม่เป็น เช่นใจคิด

แต่ฝนไหน เล่าจะ ชะความเศร้า
หากว่าเรา ยังคง หลงยึดติด
ไม่ยอมให้ เธอสิ้นหวัง ทั้งชีวิต
โปรดเชื่อมิตร ร่วมทาง บ้างเป็นไร

ร่วมของฉัน ยังมี ที่ให้พัก
ไม่กว้างนัก ก็พอทน หลบฝนได้
แต่หากเธอ ยืนกราน จะผ่านไป
จะเดินได้ ฝนเล่น เป็นเพื่อนเธอ

รุ่มก็เหมือนเพื่อนร่วมทาง
แม้ไม่กว้างจนกันฝนได้ทั้งหมด
แต่ไม่เคยทอดทิ้งในยามฝนพำ

อุ้มโลกคนละครึ่งใบ

เธออย่าแบกโลกกว้าง ไว้อย่างนั้น
เถิดแบ่งมา ให้ฉัน นั้นได้ไหม
ช่วยอุ้มกัน นิดหนึ่ง คนละครึ่งใบ
แบ่งเรื่องไม่สบายใจ มาครึ่งหนึ่ง

อย่างน้อยก็ ฐไว้ เธอไม่เหงา
ในวันที่ ความเศร้า เข้ามาถึง
ขอเพียงเธอ บอกมา อย่าดี้อดดึง
ให้ฉันเป็น คนหนึ่ง ซึ่งเข้าใจ

ในโลกที่ เธอเห็น ความเป็นจริง
มีหลายสิ่ง พากัน ให้หวั่นไหว
ในโลกที่ เธอเห็น ความเป็นไป
ยังมีใคร ร่วมหยัดเย็น ทุกคืนวัน

อุ้มโลกไว้ นิดหนึ่ง คนละครึ่งใบ
แบ่งความไม่สบายใจ มาที่ฉัน
ถึงช่วยบ้าง ไม่ได้บ้าง ก็ช่างมัน
ได้ร้องไห้ พร้อมกัน ก็ยังดี

ความทุกข์เหมือนโลกทั้งใบ ทั้งกว้างใหญ่และหนักหนา

(ถ้ายังไม่ปล่อยางไม่ได้)

จะดีแค่ไหนถ้ามีใครมาช่วยอุ้มไว้สักครึ่ง

โรคระบาด

มีต้นตอ ที่ได้ ไม่แน่ชัด
ยากกำจัด เพราะเชื้อร้าย กระจายกว้าง
เท่าที่เห็น ตอนนี้อยู่ทุกที่ทาง
ผู้คนต่าง หงุดหงิด เพราะติดเชื้อ

เป็นโรคความแตกแยก ความแตกต่าง
ต้องเลือกข้างหนึ่งข้างใด ที่ใจเชื่อ
ความคิดใคร ไม่ตรงกัน มันคลุมเครือ
ต้องสี่สี่ แบ่งพวก บวกกำลัง

เคยต่อสู้ ในกรอบ ชอบเหตุผล
ก็ล้มตน ตีตบ กระทบกระทั่ง
จนเหตุการณ์ บานปลาย ทลายพัง
ลบความหวัง ปรงดอง ของแผ่นดิน

คนไทยเคย เคยรัก สัมครสมาน
กลับแหลกลาญ โรคร้าย ทำลายสิ้น
ระบาดไว ไม่น้อย คอยกัดกิน
จนชาชิน เข้าเส้น เป็นตะคริว

ผิดซ้ำรอย พวกฝรั่ง แต่ครั้งก่อน
ที่ยกย่อน ย่ำยีเหยียดสีผิว
ความเป็นคน อยู่หนใด ไยเปล่าปลิว
คนเป็นคว ่ต่อไป ใครรับกรรม

นี่เรามา ย้ายเหยียดสี่สี่
จนไม่เหลือ ความเป็นไทย ให้เหยียบย่ำ
อย่าลืมคุณความดี จริยธรรม
เด็กชั้นนำ มวลชน ผู้ผลร้าย

ร่นช่องกว้าง ระหว่างใจ แคนไกล้เข้า
เถิดผองเรา รักกันไว้ ยังไม่สลาย
ถูกเป็นถูก ผิดเป็นผิด ปลิดรุ่นวาย
ตามกฎหมาย เห็นชอบ ระบุบนัน

ยอมถึงคราว โรคระบาด อาจสิ้นฤทธิ์
เพียงเราคิด เปิดใจ ไม่ปิดกัน
สีผิวของ พี่น้องไทย ไกลเคียงกัน
จะฆ่าฟัน เพราะสี่สี่ เพื่อสิ่งใด

ภายใต้กฎหมายและศีลธรรม
ช่องว่างระหว่างความคิดอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่แตกแยก

เรือลุง

คุกกักย ใหญ่ล้น จนเหลือเชื้อ
เมื่อน้ำเหนือท่วมทัน บนเมืองหลวง
จมนนหนทาง ไปทั้งปวง
ที่ลอยล่อง คงเหลือ แค่เรือยนต์

มาจากไหน ไม่รู้ คุไม่คุ้น
มาลงทุน ทำกำไร ให้เกิดผล
ด้วยค่าเรือ เทียวสะพาน มั่นชอบกล
ทำร้ายคน นำท่วม อ่วมอุรา

ต่างสิ้นเนื้อ หมดตัว ทิวทุกที่
จนไม่มี เงินไหน จะใช้หา
แค่เข้าบ้าน ยังจนใจ ไร้ปัญญา
เพราะรู้ว่า เงินที่มีไม่พอ

เหมือนสิ้นหวัง แต่ยังมีหวังอยู่
เมื่อจู่จู่ เรือยนต์ ลุงคนถ่อ
จอดเทียบท่า ที่ล้น ด้วยคนรอ
ปากบอกใคร ไปบ้างหนอ ก็ขึ้นมา

เป็นเรือที่ไม่เรียกหา ค่าโดยสาร
บริการ อย่างมิตร จิตอาสา
แล่นเลยจาก ลาดพร้าว เข้าเสนา
เพียงแต่ว่า เรือมี ที่เล็กน้อย

สามสี่คน เท่านั้น นั่งกันได้
อาจน้อยไป แต่ลุงก็ไม่ทอดย
เที่ยวที่สามสี่ห้า พาทยอย
จะถึงร้อย เที่ยวใหม่ ในวันนั้น

จิตอาสา ที่ใครใคร ไม่รู้ชื่อ
มีสองมือ ธรรมดา มาสร้างสรรค์
ไม่รับเอา เงินทอง ของใครกัน
แค่ร่วมฟันฝ่าพิช วิกฤตนี้

เรือที่แคบ แทบคล้าย ขยายกว้าง
ตามทิศทาง ที่ไป ในหลายที่
ช่วยผู้คน เดินทาง อย่างยินดี
บทกวี จึงเขียนมา บูชาลุง

นิคมฯกลางนา

ตรงนี่เคย เป็นทุ่งนา กว้างกว่ากว้าง
เป็นคู่อสร้าง ข้าวปลา มาแต่ก่อน
ทั้งปู่ย่า ตายาย ได้พักผ่อน
เคยเล่นกลอน คารม เพลงคมเคี้ยว

ได้กราบแม่โพสพ ที่นบนอบ
วันสวมนอบ ออกทุ่ง มุ่งเก็บเกี่ยว
เคยขี่ควาย โดดไล่ ข้าวใบเรียว
มองข้าวเขียว เคยขจี เป็นสีทอง

ยังพายเรือ จับปลา คราน้ำหลาก
เก็บผักนึ่ง มาฝาก จากท้องร่อง
บ้านยกพื้น พื้นน้ำ ตามครรลอง
วิถีของโบราณ การปรับตัว

แต่ทุกอย่าง เปลี่ยนไป ในวันนี้
นาเคยมี ถูกขาย กระจายทั่ว
เพื่อล้างหนี้ นายทุน ผู้ขุนมัว
ซึ่งลื้อมรั้ว ก่อร่าง สร้างนิคมฯ

เกิดโรงงาน อุตสาหกรรม ทำการผลิต
พลิกชีวิต วิถีใหม่ ให้เหมาะสม
วิถีทุ่ง อย่างเก่า จึงเฉาจม
เอาเคี้ยวคม เก็บไว้ ไปขายแรง

จากหนุ่มสาว ชาวนา เมื่อครานั้น
มาแปรผัน อยู่โรงงาน การขันแข่ง
ผักบุ้งยัง ต้องซื้อ คือของแพง
ต้องจัดแจง ชีวิตใหม่ ตามให้ทัน

แต่สิ่งที่ไม่อาจ จะคาดหมาย
คือน้ำร้าย ท่วมนิคมฯ จมความฝัน
ทุกโรงงาน ปิดตัว ไปทั่วกัน
ที่นั่นนั้น ก็ไม่เหลือ เพื่อทำการ

ตรงนี้เคย เป็นทุ่งนา กว้างกว่ากว้าง
เคยเป็นทาง ล่องไหล ให้น้ำผ่าน
แต่วันนี้ กลับเห็น เป็นโรงงาน
จมบาดาล เคว้งคว้าง อยู่กลางนา

จากเหตุการณ์น้ำท่วมนิคมอุตสาหกรรมหลายแห่งปลายปี ๒๕๕๔
ผู้เชี่ยวชาญเชื่อว่าปัญหาส่วนหนึ่งมาจากพื้นที่รับน้ำหดแคบลง เพราะได้แปรสภาพเป็นที่ตั้งโรงงาน

หน้าฝนแดบ

เธอร่อนเงิน จริงไหม ใครจะรู้
เธอเรียนอยู่ หรือไม่ ใครทราบบ้าง
เธอยากจน หรือทำ เป็นอำพราง
พูดซื่ออ้าง สร้างกรอบ ความชอบธรรม

เป็นเช่นนี้ เพื่อหา ค่าหน่วยกิต
เรียนจบวิทยาลัย ไม่ตกต่ำ
หรือเป็นเพราะ มายา มาชี้นำ
ให้กรายกล้า กำหนด วัตถุประสงค์

กระเป๋าถือ แต่ละใบ ใช้แบรנדหรู
รองเท้าคู่ หลายพัน อันสวยสม
โทรศัพท์ เครื่องใหม่ ไร้ชิ้นชม
งามเข้มคม เครื่องสำอาง สร้างราคา

ต้องมีเงิน โฉมเฉี่ยว เที้ยวแสงสี
ท่ามราตรี สีสัน อันปรารถนา
ทุกบาทจาก แม่พ่อ เคยขอมา
จะพอค่า อะไรบ้าง ช่างน้อยนิด

นาที่บ้าน หวานไถ ไร้ส่งเสีย
จนอ่อนเปลี้ย เรี่ยวแรง ยังแข็งจิต
นาที่เธอ มีไว้ ในชีวิต
เธอจะคิด ขายมัน นั่นหรือไร

ที่ทำเพื่อ ปากท้อง ของเธอหรือ
ที่ทำคือ ค่าหน่วยกิต สักนิดใหม่
ที่ทำนั้น หรือว่า ค่าตามใจ
ที่ทำให้ ชัดซึ้ง จนต้องทำ

ใช้ดูแลน เหยียดหยาม ความเป็นเธอ
ให้พบเจอ ชมชื่น ต้องกลืนกล้ำ
ใช้ประจาน ต่างพรัอย ด้วยถ้อยคำ
แต่เตือนย้ำ สติมา เหมือนหาหรือ

เธอร่อนเงิน จริงใหม่ ใครจะรู้
แต่ตรงดู สักครา โปรดอย่าถือ
บนที่นา ผืนแคบ แทบฝ่ามือ
ควรแล้วหรือ-ไม่ควร สงวนไว้

ใช้-ไม่ใช้ ควร-ไม่ควร ล้วนแต่ต้องใช้สติกับการตัดสินใจ

สิงคำถั่ว

เมื่อหน้าแล้ง ผืนป่า ไร้อาหาร
จึงฝูงลิง หอบวิญญาณ การหิวโหย
มานุกสวน ผลไม้ หมายถึง
จนร่วงโรย พี่ชผล ของคนเรา

ผู้ใหญ่บ้าน คว่าป็น ยืนเขม่น
เกินจับเป็น ต้องจับตาย ได้ศพเผา
อ้างเหตุผล ความปลอดภัย กล้าไม่เบา
ตั้งท่าเข้า ประจัญบาน มารฝูงลิง

เหล่าชาวบ้าน อื้ออว ก็เห็นด้วย
คว่าป็นช่วย เวิร์ เหมือนผีสิง
ก่อนสงคราม จะเกิด เปิดฉากยิง
เม็ดฝนดิ่ง ร่วงกราว รวห้ามทัพ

ต่างถอยร่น ทั้งคน-ลิง วิ่งหนีฝน
เหมือนมีมนต์ ซโลมใจ ให้ไฟดับ
เย็นอากาศ ดับร้อนใจ ให้ระงับ
พอดีกับ หลวงตา เข้ามาทัน

จึงแนะให้ ไว้ชีวิต มิตรร่วมโลก
อย่าสับซอก คิดร้าย หมายถึง
ผู้ใหญ่บ้าน จึ่งว่าเรา เอาใจกัน
หลวงตานั่น แยมให้ ใช้อูบาย

เจาะมะพร้าว เป็นรูไว้ ไม่ต้องกว้าง
ใส่ถั่ววาง ช้างใน ไม่ต้องหลาย
เอาทิ้งไว้ ให้น้ำ ว่างกระจาย
เตรียมตาข่าย ดักจับ รับประกัน

ลิงจะล้วง ลูกมะพร้าว เอาถั่วนี้
มือที่มี จะทำได้ ให้ขบขัน
ติดรูแคบ ออกไม่ได้ คล้ายติดพัน
ลูกมะพร้าว หนีไม่ทัน พลันจับเป็น

ถ้าลิงน้อย รู้ตัว ปล่อยถั่วถื่อ
ยอมที่มือ ไม่ติดกับ จนรับเชิญ
เหมือนสอนให้ ปล่อยวาง สร้างประเด็น
ชาวบ้านเห็น ธรรมะ ก็สาธุ

เพราะมือลิงกำถั่วไว้ ก็ไม่อาจดึงออกจากรูแคบ ๆ ของลูกมะพร้าวได้ จึงถูกจับ
ใจคนก็เช่นกัน ถ้ากว้างไม่พอจะปล่อยวาง มันก็จับ

มารช้อนสุร

นานมาแล้ว ณ ที่หนึ่ง ซึ่งไกลโพ้น
มีทะเลโมน มวลมาร ใจหาญเหี้ยม
ต่างรวมกลุ่ม ประชุมพล จนเท่าเทียม
เพื่อตระเตรียม ก่อการ แบบมารร้าย

ด้วยมนุษย์ มีสุข อยู่ทุกที่
คงจะดี ถ้าสุขนั้น มันหล่นหาย
จึงมีแผน ขโมยสุข จากทุกกาย
มาทำลาย ให้สิ้น ทั้งดินแดน

แต่ความสุข เลิศล้ำ ทำลายยาก
จนลำบาก มารร้าย ย้ายเปลี่ยนแผน
ความสุขต้อง เอาไป ช้อนไว้แทน
คิดแล้วแค้น จะช้อนไว้ ที่ไหนดี

มารหนึ่งว่า ช้อนไว้ ในถ้ำแคบ
มารหนึ่งแอบ ไว้ป่าใหญ่ ดีไหมนี่
อีกมารว่า ทะเลบ้าง กว้างเข้าที่
แต่ไม่มี ที่ใด ช้อนได้เลย

เพราะมนุษย์ เก่งกาจ ฉลาดมาก
ถ้ามันอยาก รู้เห็น เป็นไม่เฉย
ทะเลลึก เขาใหญ่ ที่ใดเอย
มันไม่เคย มีที่ไหน ไม่พิชิต

จอมมารเฒ่า บอก“ที่” นั้นมีแน่
พื้นที่แค่ว่ามือ นั้นคือจิต
อยู่ในอก ข้างซ้าย สุดใกล้ชิด
แต่มนุษย์ ไม่คิด คั่นจิตใจ

พวกมารต่าง ฮือฮา ว่าแน่แล้ว
ส่งเสียงแจ้ว ที่นี้ แหะที่ไซ้
มนุษย์รู้ โลกกว้าง เป็นอย่างไร
แต่แคบไป ในใจตน ไม่คั่นดู

จึงวันนั้น มารร้าย ยักย้ายสุข
มาซ่อนซุก ในใจ ให้อดสู
แสนสงสาร มนุษย์เอ๋ย ไม่เคยรู้
ว่าสุขอยู่ ไม่ไกล จากใจเลย

มนุษย์รู้จักโลกกว้างแต่ไม่รู้จักพื้นที่เล็ก ๆ ในหัวใจ
ที่ซึ่งบรรจุกุศลความสุขเอาไว้มากมายจนไม่ต้องไปหาที่ไหนอีกเลย

นาทีกี่แตกต่าง

นาฬิกา เคลื่อนเข็ม หมุนเต็มรอบ
วาดวงขอบ กาลเวลา ตามหน้าที่
ทุกเสียงดัง จังหวะ วินาที
ต่างก็มี ช่วงห่าง กว้างเท่ากัน

แต่ทำไม หัวใจ ไม่รู้สึก
ในสำนึก เหมือนเวลา มาผกผัน
คล้ายหมดเร็ว เกินไป ในบางวัน
และเหมือนมัน เชื่องช้า บางนาที่

นาฬิกา เล่นกล กันคนหรือ
อาจมีมือ หยุดโลกไว้ หรือไรนี่
ความเป็นไป ที่แตกต่าง กันอย่างนี้
คล้ายว่ามี ใครสร้าง กลั่นแก้งเรา

ให้เวลา นาที่ ที่มีสุข
ขยับรุก ช่วงกว้าง ช่างแคบเข้า
ให้เวลา โศกศัลย์ นั้นนานเนา
เหมือนต่างเอา ช่วงกว้าง ให้ห่างไกล

หรือชะตา ชอนเร้น เล่นตลก
มาช่วยฉก นาที่ หนีไปไหน
หรืออาจเป็น ตัวเรา ไม่เข้าใจ
ความเป็นไป ปรวนแปร อันแท้จริง

กาลเวลา อาจเป็น เช่นครุสอน
ในบทตอน แนวทาง ของบางสิ่ง
อย่าหลงยึดติดให้ ใจประวิง
มันไม่นิ่ง ผ่านมา แล้วลาไป

จะสุขทุกข์ รุกเร้า ก็เท่านั้น
ไม่เห็นมัน เทียงแท้ สักแคไหน
จะช้าเร็ว เนิ่นนาน สักปานใด
อยู่ที่ใจ ทั้งนั้น ในวันนี้

นาฬิกา เคลื่อนเข็ม หมุนเต็มรอบ
วาดวงขอบ กาลเวลา ตามหน้าที่
ทุกเสียงดัง จังหวะ วินาที
ต่างก็มี ช่วงกว้าง อย่างเท่าเทียม

ช่วงเวลาแห่งความสุขมักแคบ ช่วงเวลาแห่งความทุกข์มักกว้าง
ทั้งที่เข็มนาฬิกาเดินอย่างสม่ำเสมอเท่ากันทุกช่วง

จักรวาลในหัวใจ

จักรวาล กว้างใหญ่ แผ่ไพศาล
มีร้อยล้าน ดวงดาว พรางพรายแสง
มีพลัง รังสี ที่ร้อนแรง
แล้วบีกแบง แผ่ผาย ขยายตัว

อุดมด้วย เนบิวลา กาแล็กซี
ดวงหางมี อุกกาบาต กราดไปทั่ว
แต่ละที่ มีสว่าง บ้างมืดมัว
ทั้งน่ากลัว น่าสนุก คลุกเคล้ากัน

เธอฝันว่า ลอยล่อง ท่องจักรวาล
เข้าร่วมการ ผจญภัย อยู่ในฝัน
เพราะโลกแตก แหกกร้าว ในครานั้น
เธอปากบั่น ไขว่คว้า หาอีกใบ

โลกที่เธอ มุ่งหวัง ตั้งรกราก
ไกลห่างจาก ความเศร้าโศก เป็นโลกใหม่
ไม่มีการ รังเกียจ เบียดเบียนใคร
มีน้ำใจ ล้นเหลือ ยากเจอจาง

เป็นโลกที่ สันติ ผลิไปทั่ว
ไม่ต้องกลัว สงคราม ความบาดหมาง
มีแต่รัก เลิศล้ำ คอยนำทาง
เพื่อสรรสร้าง สงบสุข ทุกนาที

เธอลืมตา ตื่นพลัน ก่อนฝันจบ
ตื่นมาพบ โลกเดิม เริ่มอยากหนี
ทุกอย่างซึ่ง เป็นไป ในวันนี้
คือสิ่งที่ เธออยาก พ้นจากมัน

การแก่งแย่ง ชิงชัย ไม่สุดสิ้น
น้ำตาริน กลางสงคราม ยามโศกศัลย์
ไม่มีรัก เหลือไว้ ให้แบ่งปัน
น้ำใจอัน ขาดแคลน แสนทรมาน

กลับมาสู่ ห้องนอน คอนคินนี้
ฝันยังมี เรื่องใหญ่ ให้สืบสาน
เธอปล่อยใจ ไขว่คว้า จินตนาการ
จักรวาล จึงเริ่มใหม่ ในใจเธอ

จินตนาการสร้างความฝันที่กว้างไกลและเป็นไปได้มากกว่าความเป็นจริง

รวมบทกวี

จักรวาลในหัวใจ

ธีรวัฒน์ กล้าวเกลี้ยง

หนังสือร่วมโครงการประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ประจำปี 2554

ระดับประชาชนทั่วไป